

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ο ΕΡΝΤΟΓΑΝ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ ή ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΦΟΡΤΩΘΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ 21

ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ που συμπεριλαμβάνονται στο τελευταίο τεύχος Zero Years αποφασίσαμε να είμαστε όσο το δυνατό περισσότερο ειλικρινείς. Να προσπαθήσουμε, δηλαδή, να αποτυπώσουμε εντός των κειμένων το μέγιστο δυνατό από τις συζητήσεις, τα ερωτήματα, τις αντιφάσεις, τις αναφορές, τις ελπίδες και περισσότερο απ' όλα τις συλλογικές μας αδυναμίες και την κοινωνική και πολιτική καταγωγή τους. Έχουμε λοιπόν κατά κάποιο τρόπο την τύχη (;) η συγκυρία να μας αναγκάζει ακόμα μια φορά να αναμετρηθούμε με το πλέον σύνθετο και διαρκές "εθνικό ζήτημα": "Ο Ερντογάν εισβάλει στη Συρία"! Είμαστε σίγουροι/ες πως έχετε παρακολουθήσει πώς, τα ντόπια και διεθνή, (social) media γέμισαν με την είδηση συνεισφέροντας στη συσκότιση της πορείας του παγκόσμιου πολέμου που διεξάγεται στο δυτικό τμήμα της Ευρασίας. Προσπαθούμε, λοιπόν, να διαβάσουμε τον πόλεμο σαν διεθνή και σαν εθνική συγκυρία στην προοπτική του να συνεισφέρουμε μια προλεταριακή ερμηνεία της συγκυρίας- δηλαδή μια πιο πραγματική ερμηνεία ενός πολέμου που τον γευόμαστε αναγκαστικά, τον χωνεύουμε δύσκολα και σπανίως τον μεταβολίζουμε σε αυτόνομη πολιτική...

ΕΧΟΥΜΕ ΚΟΥΡΑΣΤΕΙ ΝΑ ΛΕΜΕ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ. Γιατί όμως είναι τόσο; Κι αφού είναι τόσο δύσκολο γιατί ενστικτωδώς ταξινομούμε μια στρατιωτική εισβολή ως πρώτη πολιτική προτεραιότητα; Από ποια πλευρά μπορεί η ταξική καταγωγή καχυποψία μας, απέναντι στις κινήσεις των κρατών να προσεγγίσει ένα ζήτημα στο οποίο οι κύριοι δρώντες είναι τα ίδια τα κράτη και οι κοινωνικές τους συμμαχίες; Υπάρχουν στ' αλήθεια κάποια γυαλιά, έστω με στραβούς σκελετούς και θαμπούς φακούς, γυαλιά που μπορούν να μας βοηθήσουν να ξεπεράσουμε την οικονομίστικη και δογματική μυωπία που έχουμε κληρονομήσει; Όπως καταλαβαίνετε είναι η στιγμή του φλας μπακ.

Κάποια στιγμή έπεσε στα χέρια των συντακτών/τριών αυτού του περιοδικού ένα βιβλίο με τίτλο «Καρλ Μαρξ, Φρίντριχ Ένγκελς - Η Ελλάδα, η Τουρκία και το ανατολικό ζήτημα»¹ μια ανθολόγηση αποσπασμάτων από το έργο των Μάρξ - Ένγκελς που αναφέρεται στην πορεία του «ανατολικού ζητήματος». Αυτή την τόσο χρήσιμη δουλειά ανέλαβε και έφερε εις πέρας ο Παναγιώτης Κονδύλης. Μικρή αλλά αναγκαία παρένθεση: Έχουμε πολλές φορές παραπέμψει στον Παναγιώτη Κονδύλη γεγονός που σίγουρα ασυνήθιστο για ένα περιοδικό έντυπο της αυτονομίας. Ο Π.Κ σίγουρα δεν ήταν αντιξουσιαστής και στο μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής του- ίσως πέρα από τα νεανικά του χρόνια και την περιφερειακή σχέση του με τον ελληνικό- δεν έχει επίσης σχέση με τη σκέψη του Μαρξ. Η ανθρωπολογία του είναι σκοτεινή: ηδονή- ισχύς- ουτοπία αποτελούν τα «ορμέμφυτα» που ακολουθούν τον άνθρωπο σε όλη την ιστορία του. Με άλλα λόγια απόλαυση- πόλεμος- ελπίδα. Κι αν για το πρώτο και το τρίτο δεν μας άφησε πολλά για το δεύτερο άφησε μια πλούσια συγγραφική παραγωγή. Αν η ισχύς είναι ένστικτο και ο πόλεμος το μέσο διαπραγμάτευσής της, τότε το είδος του πολέμου αποκαλύπτει αρκετά για αυτούς- για εμάς- που τον διεξάγουν. Μέσα από τέτοιες διαδρομές ο Π.Κ φτάνει να προσεγγίσει και την ελληνική περίπτωση, έχοντας από καιρό απεμπλέξει τον βιοπορισμό του από αυτήν. Γράφοντας με θέα τα ελληνικά '90s, παρατηρεί πως η πολιτισμική παρακμή της ελληνικής κοινωνίας δεν είναι ένα απλό σύμπτωμα του παρασιτικού και νεοπλουτιστικού καταναλωτισμού της αλλά σχετίζεται με τις δομικές φαντασιώσεις της, την υπερφύαλη αυτό-εικόνα της και τον ναρκισσισμό των περήφανων προγόνων, των ταπεινώσεων της που βαφτίστηκαν από τους οργανικούς διανοούμενους τους ως ένδοξες νίκες κλπ. Παράλληλα με αυτήν την κριτική αφήνει πίσω του μια σειρά από αμφιλεγόμενα κείμενα στα οποία μοιάζει να συμβουλεύει το ελληνικό κράτος ενώπιον της πιθανότητας μιας σύγκρουσης με το Τουρκικό. Δεν θέλουμε να κάνουμε εκτιμήσεις γύρω από τις προθέσεις του. Είθισται η διαδρομή ανάμεσα στον θαυμασμό και

τον φόβο να είναι σύντομη και δεν θα τη διανύσουμε. Θα αρκεστούμε στο εξής: Ο Κονδύλης δεν είναι ούτε «δικός μας» ούτε «των άλλων», η συγγραφική του παραγωγή είναι αρκετά οξεία για να μη χρειάζεται τέτοιου είδους ταυτίσεις για να γίνει χρήσιμη. Μας είναι χρήσιμος λοιπόν και γι' αυτό ομολογούμε πως έχουμε μπλέξει στους διανοητικούς υμένες του.

Πίσω στο θέμα μας. Ο Π.Κ φρόντισε να πλαισιώσει το ανθολόγιο με παρατηρήσεις σχετικά με τη μεθοδολογία των Μάρξ - Ένγκελς. Θα αντλήσουμε από εκεί δυο βασικά για εμάς εργαλεία: α) τη σχέση των κομμουνιστών/τριών με την έννοια του status quo, β) το δίλημμα ανάμεσα στην οικονομία και τη (γεω)πολιτική ως μεθόδους κατανόησης των διεθνών σχέσεων.

Ας ξεκινήσουμε με το πρώτο. Ορίζοντας απλά το status quo μπορούμε να πούμε πως είναι μια έννοια που εισάγεται για να χαρακτηρίσει τις δεδομένες διεθνείς ισορροπίες, την οικονομία των διακρατικών συσχετισμών δύναμης που έχει αποκρυσταλλωθεί σε μια σειρά από κοινά παραδεκτούς θεσμούς. Πρέπει να είναι το προλεταριάτο υπέρ ή κατά του status quo; Πρέπει κάθε φορά που εμφανίζεται κάποιο είδος αντάρτικοι οι προλεταριοί/ες να χειροκροτούν κι όποτε ξεκινά μια διακρατική σύγκρουση να αποτροπιάζουν; Ο Π.Κ παρατηρεί πως οι Μάρξ - Ένγκελς δεν διαμορφώνουν μια γενική θεωρία, «σε άλλα τους κείμενα το status quo υποστηρίζεται (τουλάχιστον de facto) και σε άλλα απορρίπτεται. Αν λοιπόν η συνολική τους αντίληψη διέπεται από μια εσωτερική λογική -όπως και διέπεται πράγματι-, τότε θα πρέπει να κατανοηθεί, από άλλη ευρύτερη και πιο σύνθετη οπτική γωνία. Με άλλα λόγια: η εκάστοτε στάση των Μαρξ και Engels απέναντι στο πρόβλημα της εδαφικής ακεραιότητας της τουρκικής αυτοκρατορίας καθορίζεται από το ποια βαθμίδα μιας κατιούσας κλίμακας αναλλακτικών λύσεων προκρίνεται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση ανάλογα με το αν περισσότερο ευκατάρια λύση θεωρείται προς το παρόν πραγματοποιήσιμη ή όχι»². Για τον Κονδύλη οι Μάρξ - Ένγκελς δεν συντάσσουν μια επιστήμη της προλεταριακής γεωπολιτικής αλλά διαμορφώνουν στην πορεία του έργου τους μια κοινή μεθοδολογία μέσα από την οποία μπορούν να παρατηρούν τις συγκρούσεις των κρατών και των αυτοκρατοριών της εποχής τους. Η μέθοδος τους εκκινεί αρχικά από τη στάθμιση της υποκειμενικής παραμέτρου του προλεταριάτου: Μπορεί να φέρει εις πέρας την επανάσταση; Κι αν όχι την επανάσταση την ίδια, πως και από ποιο συσχετισμό δύναμης μπορεί να διαμορφώσει τον κοινωνικό μετασχηματισμό; Στη συνέχεια, δεδομένης της εκτίμησης των υποκειμενικών δυνατοτήτων τίθεται το ζήτημα της ανατροπής ή όχι του status quo. Με άλλα λόγια, η εναντίωση ή μη σε ένα πόλεμο -ειδικά σε έναν τέτοιο στον

οποίο τα δυτικά κράτη δεν εμπλέκονται μέσω της μαζικής επιστράτευσης- δεν εκκινεί από ένα ηθικό αποτροπισσμό αλλά μια στάθμιση των δυνατοτήτων. Να ρωτάμε λοιπόν -λένε οι Μαρξ-Ένγκελς- τι μπορούμε να κάνουμε, και από τη θέση αυτή να ξεκινάμε να εξιστορούμε τι γίνεται ή τι πρέπει να γίνει με έναν πόλεμο σε εξέλιξη.

Δεύτερο σημείο: Οικονομία ή Πολιτική; Δεν θα επιχειρήσουμε να συμμετάσχουμε στη γενική συζήτηση για τον πολιτικό ή τον οικονομικό χαρακτήρα του ιμπεριαλισμού. Άλλωστε ο όρος του βρετανού οικονομολόγου Hobson, που έμελε μέσω Luxemburg – Lenin – Bucharin να αποτελέσει δομικό στοιχείο της κομμουνιστικής/σοσιαλιστικής πολιτικής, έχει δεχτεί περισσότερο ή λιγότερο εύστοχες κριτικές από τις διαφορετικές οπτικές γωνίες των κινημάτων. Δεν θα μπορούσαμε επίσης να σταθούμε, χωρίς να υποθέσουμε σε κάποιου είδους άταστο αναχρονισμό σε μια ορολογία ύστερη της πολιτικής/συγγραφικής δραστηριότητας των Μαρξ – Ένγκελς. Ας δούμε πως ο Π.Κ κωδικοποιεί τον τρόπο που οι Μ - Ε εφάρμοσαν το δίλημά μας στο «Ανατολικό Ζήτημα»:

Εφόσον το ιστορικό υποκείμενο «Αγγλία» συνδέεται κατεξοχήν με τον ιστορικό συντελεστή «οικονομία», ενώ το ιστορικό υποκείμενο «Ρωσία» ενσαρκώνει κατεξοχήν τον ιστορικό συντελεστή «πολιτική», η νίκη της δεύτερης πάνω στην πρώτη θα σήμαινε ότι το πρωτείο της πολιτικής μπορεί υπό ορισμένες (γεωπολιτικές) προϋποθέσεις να επιβληθεί πάνω στο πρωτείο της οικονομίας και μάλιστα να επιβληθεί ακριβώς επειδή λειτουργεί στην αυτονόμησή του, χωρίς να προσανατολίζεται στις υφιστάμενες οικονομικές δυνατότητες, το ίδιο όπως και η αυτονόμηση του οικονομικού στοιχείου μπορεί να οδηγήσει στην ήττα του επειδή ακριβώς το πολιτικό στοιχείο δεν είναι σε θέση να κάνει πλήρη χρήση των υφιστάμενων οικονομικών δυνατοτήτων. Αν μια υπανάπτυκτη οικονομία είναι σε θέση να επιβληθεί σε μια ανεπτυγμένη, αυτό μπορεί να το κάνει μονάχα χάρη στη συνδρομή παραγόντων, για τους οποίους ο οικονομικός καθορισμός δεν είναι αποφασιστικός.³

Ο πόλεμος για τις λέξεις και τις έννοιες είναι πόλεμος κανονικός. Οι έννοιες βρίσκονται στις κάνες της ισχύος και ο Κονδύλης είναι πολύ σίγουρος γι' αυτό. Έτσι όταν οι Μαρξ - Ένγκελς υποστηρίζουν πως στην Ανατολή κυριαρχεί η γεωγραφία και πως το Ανατολικό Ζήτημα είναι τέτοιο ζήτημα δεν θυμίζουν καθόλου κάποιους οπαδούς της θεωρίας των αντανακλάσεων βάσης-εποικοδομήματος. Διεκδικούν να γράφουν διατηρώντας την ιστορική εμπειρία ενός ζητήματος που βρίσκεται εν τω γίνεσθαι. Από τη μία του πλευρά ερίζει η βρετανική οικονομική διπλωματία και από την άλλη η Ρωσική και Οθωμανική κληρονομία της στρατιωτικής γραφειοκρατίας και των αντιλήψεων που τη συνοδεύουν. Το ανατολικό ζήτημα είναι μια πάλη ανάμεσα στη γεωγραφία και την οικονομία, μια διαρκής διαμάχη για το αν η γεωγραφία -δηλαδή η γεωπολιτική- θα κυριαρχήσει επί των οικονομικών καθορισμών ή η οικονομία θα κόψει/ράψει τη γη στα μέτρα της. Οικονομική διείσδυση και επιχειρήσεις ή οικόπεδα και ναυτικά μίλια; Ποια πλευρά διεκδικεί τι, στο σύγχρονο -πολύ παλιό- ανατολικό ζήτημα; Και λίγο παραπέρα, δεν αρκεί ποτέ η κατανόηση απλά και μόνο των προθέσεων των δρώντων μέσα σε ένα παιχνίδι, δεν μας αρκεί να γνωρίζουμε καλά ποιος/α λέει και ποιος/α κάνει τι. Για τους Μαρξ - Ένγκελς το να γνωρίζουν ότι Ρωσία ή Οθωμανική αυτοκρατορία σημαίνει γεωγραφία και Βρετανία σημαίνει Οικονομία σημαίνει μια βαθειά συνείδηση του τρόπου παραγωγής της περιόδου τους. Πέρα λοιπόν από το να καταλαβαίνουμε το γιατί το ελληνικό κράτος εμπορεύεται «ζώνες ασφάλειας» ενάντια στην πυρηνική βάση τουρκική οικονομία με τις βαριές ενεργειακές ή νομισματικές συμφωνίες, οφείλουμε να κατανοήσουμε το πολιτικό έδαφος πάνω στο οποίο γίνονται τα παραπάνω. Αν στην εποχή των Μαρξ - Ένγκελς η διαμάχη της γεωγραφίας με την οικονομία υπήρξε μια ταλάντωση που το σταμάτημα της θα αποτελούσε βάση για τα θεμέλια των χρόνων που έρχονταν έτσι και στο έδαφος της Συρίας συντελείται μια μάχη ανάμεσα στον χώρο-χρόνο ως δίκτυο και τον χώρο-χρόνο ως επικράτεια πάνω στην οποία επιχειρεί να κατακάτσουν και να σπρηκτούν οι δεκαετίες που έρχονται.⁴ Η πολυφορεμένη ρήση περί της μαμής της ιστορίας πάει ακόμα πιο πίσω και εμείς διατηρούμε τη βαθειά συνείδηση πως στους αμμόλοφους της συριακής επικράτειας, οι βόμβες και οι ερπύστριες κυφορούν νέες μορφές συνύπαρξης και επικοινωνίας και φυσικά νέες μορφές διαχείρισης της εργασίας.

Γυρίσαμε πίσω στους Μαρξ - Ένγκελς και εκεί είδαμε να γεννιούνται τα ίδια, τα δικά μας ίδια ερωτήματα για τις ελληνο-τουρκικές κρίσεις και τον πόλεμο. Τι να κάνουμε με αυτές; Να οπισθοχωρήσουμε στις μεταμοντέρνες πόζες του against-greek-salad ανθελληνισμού ή στη νέα υπερπατριωτική αριστερά που συμπαρασύρει με τις αφηγήσεις της σχεδόν το σύνολο του αντι-ιμπεριαλιστικού αντι-αμερικανικού στρατοπέδου; Post ή Folk rock; Όπως καταλαβαίνετε δεν θα πάρουμε κάτι από τα δύο αλλά θα επιχειρήσουμε να σταθούμε στις αφηγήσεις που όρισαν οι Μαρξ - Ένγκελς⁵. Ποια είναι η πραγματικότητα που διαμορφώνει στη σύγχρονη προλεταριακή εμπειρία η ελληνο-τουρκική διαμάχη; Που την οδηγεί ο τρόπος που αυτή εξελίσσεται; Και από την άλλη πως το σε καθεστώς παρατεταμένης χρεωκοπίας ελληνικό κράτος προσπαθεί να συμπαρασύρει με όρους γεωγραφίας ένα οικονομικά ισχυρό κράτος όπως το τουρκικό; Η προοπτική που ορίζουν τα δύο παραπάνω ερωτήματα θα ορίσει τον τρόπο ενασχόλησής μας με την εισβολή του επίσημου τουρκικού στρατού στα υπό διεθνή αμφισβήτηση εδάφη του συριακού κράτους.

Μάτια του γείτονα - ματιά στον γείτονα

Το γεγονός ότι ο Hogarth (1902) και ο Τσόρτσιλ στις αρχές του περασμένου αιώνα προσδιόρισαν τη Μέση Ανατολή με το δυτικό της όριο να ξεκινά από την Αβανία και τα Βαλκάνια, περιοχές που τελούσαν υπο Οθωμανική κυριαρχία αποδεικνύει τη διαπολιτισμική και γεωπολιτική ενότητα που παριστά η έννοια Μέση Ανατολή.⁶

Η παραπάνω φράση ανήκει στον Αχμέτ Νταβούτογλου, τον θεμελιωτή της σύγχρονης τουρκικής γεωπολιτικής. Το τουρκικό κράτος ήδη από την πρώτη δεκαετία αυτού του αιώνα επιχειρούσε και ως ένα βαθμό πλέον έχει πετύχει να μετασχηματίσει τον αυτοπροσδιορισμό του, να θεμελιώσει ξανά την εθνική οικονομία και να αποτελέσει ίσως τον ισχυρότερο πολιτικά και στρατιωτικά δρώντα στην Ανατολική Μεσόγειο. Αποκτώντας τη συνείδηση της γεωπολιτικής του θέσης, μια συνείδηση που για ένα ολόκληρο αιώνα του στερούσαν οι αποικιακές πολιτικές και τα διαδοχικά πραξικοπήματα που οργάνωναν τα δυτικά κράτη στην περιοχή, βρήκε μια νέα οπτική γωνία για να κοιτάξει, όχι απλά το γεωπολιτικό σύστημα που το περιβάλλει αλλά ολόκληρο τον πλανήτη.

Στο ZeroYears 8 παρατηρούσαμε πως: Το σχέδιο του Νταβούτογλου ορίζει την δημιουργία μιας ενδοχώρας (Hinterland) εντός της οποίας η Τουρκία πρέπει να μάθει να κινείται διπλωματικά. Αυτή συμπεριλαμβάνει 3 σφαίρες επιρροής:

1. Εγγύς χερσαία περιοχή: Βαλκάνια - Μέση Ανατολή - Καύκασος
2. Εγγύτερη θαλάσσια περιοχή: Εύξεινος Πόντος - Αδριατική - Ανατολική Μεσόγειος - Ερυθρά Θάλασσα - Περσικός Κόλπος - Κασπία
3. Εγγύτερη προς την Τουρκία ηπειρωτική περιοχή: Ευρώπη - Βόρεια Αφρική - Νότια Ασία - Κεντρική και Ανατολική Ασία.

Η Τουρκία πρέπει να προσπαθήσει να δημιουργήσει σφαίρες επιρροής μέσα στους παραπάνω κύκλους. Για τα Βαλκάνια, ο Νταβούτογλου μας λέει: «Οι δύο βραχυπρόθεσμοι και μεσοπρόθεσμοι στόχοι της εξωτερικής πολιτικής της Τουρκίας στα Βαλκάνια είναι η ισχυροποίηση της Βοσνίας και της Αλβανίας μέσα σε ένα πλαίσιο σταθερότητας και η δημιουργία ενός νομικού πλαισίου που θα θέσει υπό την προστασία του τις εθνικές μειονότητες της περιοχής.» Έναντι της παλιάς, στρατιωτικού τύπου, διπλωματίας, ορίζει ως προτεραιότητα την soft power επιρροή και την παροχή προστασίας στις μουσουλμανικές μειονότητες των Βαλκανίων και φυσικά του Αλβανικού, του Μακεδονικού, και του Βοσνιακού κράτους. Η τουρκική στρατηγική για την ενοποίηση του πληθυσμού της ισλαμικής θρησκευτικής κοινότητας μπορεί να αποδειχθεί σωτήρια για τα παραπάνω κράτη. Σε σχέση με το ελληνικό κράτος, γράφει: «Καταβάλλονται προσπάθειες, προκειμένου η Τουρκία να συνηθίσει να ζει κατά τακτά χρονικά διαστήματα εντάσεις με την Ελλάδα και τη Συρία, κάτι το οποίο είναι σαν να προπονείται ο παλαιστής βαρέων βαρών να αντιμετωπίσει κατηγορίες μεσαίων βαρών. Αυτό έχει ως συνέπεια η χώρα να μην μπορεί να εκμεταλλευτεί το μέγιστο των δυνατοτήτων της. Η Τουρκία πλέον είναι υποχρεωμένη να αναβαθμιστεί, ώστε, ανερχόμενη σε υψηλότερη κλίμακα, να θεωρήσει τις σχέσεις της με αυτές τις χώρες ως υποδεέστερα στοιχεία με την άσκηση έναντι αυτών πολιτικών αφ' υψηλού.»⁷

Ο Νταβούτογλου συντάσσει ένα σχέδιο εντός του οποίου η Τουρκία οφείλει να διατηρεί σταθερά μια προβολή ισχύος σε περιοχή που συμπεριλαμβάνει το πλάτος ανάμεσα στην Αδριατική και το κέντρο της Ευρασίας και το ύψος από τη Βόρεια Βαλκανική ως και τη Βόρεια Αφρική. Το τουρκικό κράτος οφείλει να συμπεριφέρεται ως εγγυητής για τις πολιτικές και στρατιωτικές ισορροπίες ολόκληρου αυτού του συστήματος σε μια κατεύθυνση επίλυσης όλων των υποθέσεων εντός των οποίων εμπλέκονται πληθυσμοί που αυτο-χαρακτηρίζονται από την πίστη τους στο Ισλάμ. Η δυνατότητα του τουρκικού κράτους να «ασκεί πολιτικές αφ' υψηλού» σε μια κατεύθυνση επίλυσης εντάσεων στην πράξη σημαίνει πως διεκδικεί όλο και περισσότερο τη δυνατότητα να κινείται μονομερώς, να λαμβάνει πρωτοβουλίες και να μεσολαβεί υποθέσεις τρίτων κρατών.

Ενώσω τα παραπάνω πέρα από το να γράφονται συμβαίνουν, μοιάζουν αδιανόητα για τους οργανικούς διανοούμενους του ελληνικού κράτους και φυσικά για τον περήφανο λαό μας. Σε αυτούς και αυτόν αρμόζουν όσα έγραφε ο Π. Κονδύλης στο επίμετρό του για την ελληνική έκδοση του βιβλίου του «Πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο»:

Η έμφαση που αποδίδεται [από τους Έλληνες διανοούμενους] στην έννοια του «δικαίου» κατά κανόνα είναι ευθέως ανάλογη προς την εθνική ισχύ και τη διπλωματική επιπολαιότητα· υπάρχει διάχυτη η εντύπωση ότι μόλις εμφανισθεί στο διεθνές προσκήνιο η Ελλάδα (ολόκληρη Ελλάδα!) και υψώσει τη φωνή για τα δίκαια της, η κοινωνία των εθνών θα αφήσει τις δικές της έγνοιες και θα ενδιαφερθεί για τα ελληνικά αιτήματα, περίπου αποσβολωμένη από την ηθική λάμψη τους. Η προβολή της εξ ορισμού ανώτερης ηθικής διάστασης φαίνεται να απαλλάσσει από τους ταπεινούς μόχθους και τους παραζαλιστικούς λαβυρινθούς της συγκεκριμένης πολιτικής, φαίνεται δηλαδή ότι αρκεί να έχει κανείς το δίκαιο με το μέρος του για να έχει κάνει σχεδόν τα πάντα, όσα εξαρτώνται από αυτόν· στον υπόλοιπο κόσμο εναπόκειται να αντιληφθεί το ελληνικό δίκαιο και να πράξει ανάλογα. Η ελληνική πλευρά συχνότητα θεώρησε και θεωρεί ως

αδιανόητο ότι οι άλλοι μπορούν να έχουν (ειλικρινά ή όχι) διαφορετική αντίληψη για το τι είναι δίκαιο- επίσης δυσκολευόταν και δυσκολεύεται να συμφιλιωθεί με τη σκέψη ότι οι άλλοι δεν παίρνουν πάντα τους μετρητοίς τους ισχυρισμούς της κι ότι χρησιμοποιούν και άλλες πηγές πληροφοριών ή και ακούνε και άλλες απόψεις.⁸

Κανείς/καμία δεν μπορεί να αμφιβάλλει για τα παραπάνω, ειδικά αν έχει παρακολουθήσει συστηματικά το ξεδίπλωμα του ελληνικού σχεδίου για την Ανατολική Μεσόγειο: το δίκαιο που τεκμαίρεται στο διεθνές δίκαιο (πάντα) στο να θεωρεί η ελληνική κλειστή θάλασσα το σύνολο της ανατολικής μεσογείου.

Χαρακτηριστικές των όσων λέει ο Π.Κονδύλης είναι οι παρακάτω δηλώσεις του Α.Συρίγου:

Οι Γάλλοι έχουν άμεσα συμφέροντα στην περιοχή, έχουν ναυτικές μονάδες και βρίσκονται στην περιοχή. Θεωρώ ότι μπαίνουμε σε μια κατάσταση συγκρουσιακή που μπορεί να οδηγήσει και σε θερμό επεισόδιο, μεταξύ Γάλλων και Τούρκων. Οι Τούρκοι είναι αποφασισμένοι. Διαπραγμάτευση δεν μπορεί να γίνει. Είμαστε σε μια φάση που η μία πλευρά απειλεί την άλλη και το αντίθετο. Οι Τούρκοι λένε ότι θα κάνουν γεώτρηση ο κόσμος να χαλάσει και από την άλλη μεριά ψαρεύουν για να δουν αντιδράσεις. Το θέμα της συγκρούσεως έχει πολλά επίπεδα. Η Γαλλία θεωρεί ότι είναι μεγάλη δύναμη και δεν δέχεται τέτοια πράγματα. Είναι περιοχή η οποία μας έχει δοθεί νομίμως λέει, βάση διεθνούς διαγωνισμού, οριοθετημένη, έχουμε δικαιώματα, τα παραβιάζουν και εμείς δεν πρόκειται να το δεχτούμε. Η Γαλλία θα αντιδράσει.⁹

Η βεβαιότητα του Συρίγου περί θερμού επεισοδίου -που επανέρχεται βέβαια κυκλικά ανά δύο μήνες στη δημοσιότητα- αυτή τη φορά συνοδεύεται από την εκτίμηση πως θα είναι το γαλλικό κράτος αυτό που θα εμπλακεί στη σύγκρουση. Και όλα αυτά για τα μάτια των Ελλήνων και των Κυπρίων που κλείνουν συμφωνίες σε χωρικά ύδατα που έχουν θεωρήσει δικαίως δικά τους ερήμην του τουρκικού κράτους. Η μικρομεσαία ελληνική διανομή δεν είναι απλά милитарιστική και ρατσιστική είναι την ίδια στιγμή και εμποτισμένη σε τέτοιο βαθμό με τις ψυχώσεις της εθνικής ιδεολογίας που πέρα από το να θρέφει τον αντι-τουρκισμό του εθνικού κορμού αδυνατεί συστηματικά να προσφέρει στοιχειώδεις εξηγήσεις για τον εν εξελίξει πόλεμο.

Χάος ανάμεσα στα λόγια των δυο ανδρών δεν βρίσκετε; Χάος που απηχεί δυο διαφορετικούς τρόπους πολέμου που συγκρούονται στο έδαφος του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής του 21ου αιώνα. Από τη μια ένας αντίπαλος που προσπαθεί να ξεμπλέξει με τους όγκους του εδάφους και να οργανώσει την πολιτική του σε δίκτυα ήπιας ισχύος και σε οικονομικά προγράμματα κι από την άλλη μια γεωπολιτική προσέγγιση που απειλεί να στριμώξει το σύνολο της ισχύος της σε μια μικρή υδάτινη έκταση ώστε να μην επιτρέψει στον αντίπαλο να εμφανίσει όλα τα μέσα. Το τουρκικό κράτος υπερβαίνει τη στενότητα της γης ενώ το ελληνικό μετατρέπει τη θάλασσα σε γη προκειμένου να εξαντλήσει τα δικά του μέσα. Το ποιος πετυχαίνει; Κρίνεται. Πάντως -κι αν αυτό μας λέει κάτι- όλα δείχνουν πως για την πλανητική πολιτική του 21ου αιώνα το τουρκικό κράτος είναι ένας από τους ισχυρότερους δρώντες της ανατολικής μεσογείου την ίδια στιγμή που για τους Έλληνες διανοούμενους αποτελεί το τελευταίο παρηκμασμένο μέρος της οθωμανικής αυτοκρατορίας που αναμένει να διαλυθεί.

Που και γιατί εισβάλλει το τουρκικό κράτος;

ΑΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΟΥΜΕ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ ΤΟΝ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΧΑΡΤΗ. Η σκιασμένη περιοχή στα δεξιά του αποτελεί το μεγάλο τμήμα της ανατολικής και βορειοανατολικής Συρίας το οποίο κατά τη μακρά διάρκεια του πολέμου στην περιοχή τέθηκε υπό τον έλεγχο των YPG με τη βοήθεια του στρατού των ΗΠΑ. Μια έκταση που σε καμία περίπτωση δεν αντιστοιχεί στις περιοχές που κατοικούν οι κούρδικοι πληθυσμοί. Τα σημεία στα οποία πυκνώνουν οι φυσαλίδες όπως και η σκιασμένη περιοχή που βρίσκεται ανάμεσά τους περικλείουν το εύρος της τουρκικής εισβολής στη Συρία. Εστιάζοντας ξανά μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε πως η έκταση στην οποία εισβάλλει και χτίζει βάσεις ο τουρκικός στρατός είναι αραιοκατοικημένη, συμπεριλαμβάνει ελάχιστα και μικρά χωριά χωρίς οργανωμένα αστικά δίκτυα. Το νότιο όριο των συγκρούσεων -μέχρι στιγμής- είναι ο αυτοκινητόδρομος M4, ο έλεγχος του οποίου είναι ιδιαίτερα κρίσιμος καθώς είναι ζωτικής σημασίας για την τροφοδοσία των άγονων, ορεινών και γεμάτων έληκτάσεων της βορειοανατολικής Συρίας. Σημαντικός είναι επίσης και για το λαθρεμπόριο πετρελαίου που διεξάγουν συστηματικά οι Κούρδοι από τις πηγές της Deir ez Zor. Κάτι τελευταίο για τον χάρτη: μπορείτε να παρατηρήσετε σίγουρα και κάποιους μικρούς κύκλους που δεν περιλαμβάνουν τίποτα στο εσωτερικό τους και είναι τοποθετημένοι σε έρημες περιοχές, αυτά είναι τα IDP - Internally Displaced People camps. Με άλλα λόγια υπό τον κούρδικό έλεγχο βρίσκονται τουλάχιστον τέσσερα στρατόπεδα συγκέντρωσης αμάχων. Δρόμοι που οδηγούν σε πετρέλαια, άμμος κι άλλη άμμος, λίγα χωριά και πολλά στρατόπεδα συγκέντρωσης με φυλακισμένους άραβες. Τι αναζητά το τουρκικό κράτος;

Ας διαβάσουμε τι γράφει ο Α.Συρίγος στις 22.09 στην Καθημερινή στο άρθρο του με τίτλο: «Ζητείται χρηματοδότηση για νέα εθνοκάθαρση»: Στην πραγματικότητα όμως, η πρόταση Ερντογάν έχει στόχο την εκκαθάριση των Κούρδων από την εδαφική ζώνη δίπλα στα σύνορα με την Τουρκία και τη διάσπαση του κούρδικου συνεχούς μεταξύ Συρίας-Τουρκίας. Στην ασφαλή ζώνη των 30 χιλιομέτρων η Τουρκία σκοπεύει να εγκαταστήσει αμιγείς αραβικούς, σουνιτικούς πληθυσμούς. Δεν χρειάζεται να φάξουμε πολύ για να διαπιστώσουμε τα τουρκικά σχέδια. Από το 2016 η Τουρκία ελέγχει πλήρως μια εδαφική έκταση 3.500 τετ. χλμ. στη βόρεια Συρία. Περισσότερες γνωστές σε εμάς είναι οι δύο μεγάλες πόλεις της περιοχής, Αφρίν και Ιεράπολη (Τζαράμπουλος), λόγω των μαχών που έγιναν. Όλες οι μαρτυρίες για την κατάσταση που επικρατεί εκεί συμφωνούν ότι πραγματοποιείται συστηματική εθνοκάθαρση των Κούρδων, των Γιαζίντι και των Αλεβιτών που κατοικούν παραδοσιακά εκεί. Στη θέση τους εγκαθίστανται σουνίτες Άραβες. Εκατοντάδες άτομα έχουν απαχθεί. Οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις και οι φανατικές ισλαμικές ομάδες που είναι σύμμαχοί τους έχουν καταστρέψει όλα τα σημαντικά πολιτισμικά μνημεία κι έχουν ισοπεδώσει νεκροταφεία. Στα χωριά των Αλεβιτών που δεν θρησκοούνται σε τζαμιά, χτίζονται τεμένη. Σπίτια και περιουσίες ντόπιων κατάσχονται και ο πληθυσμός τρομοκρατείται.. Ο Συρίγος βλέπει εθνοκάθαρση σε μια σχετικά κενή και έρημη περιοχή εντός της οποίας διεξάγονται λίγες σύντομες διάρκειας συγκρούσεις. Δεν μας κάνει εντύπωση βέβαια καθώς ανάμεσα στη γενική ακαδημαϊκή του φλυαρία ο κ.Συρίγος αναμασά την παλιά καλή φιλο-κούρδικη

γραμμή του ελληνικού κράτους. Οι τερατώδεις περιγραφές που επιφυλάσσει για την τουρκική πολιτική είναι ο τρόπος του να θέσει ένα ζήτημα «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», προσθέτοντας μια ακόμη γενοκτονία δίπλα στις άλλες που αποδίδει στο τουρκικό κράτος. Η άποψη του βουλευτή της ΝΔ καταγράφεται εδώ –όπως και παραπάνω– όχι γιατί είναι κατά κάποιο τρόπο στοιχειοθετημένη, το αντίθετο. Είναι όμως κατάλληλη για να εμφανίσει τις ψυχώσεις της ελληνικής εθνικής ιδεολογίας που βιάζεται να θυμηθεί την ελληνοκουρδική φιλία των 90'ς και να την θέσει έναντι του τουρκικού κράτους. Μπορεί; Σε καμία περίπτωση θα λέγαμε εμείς.

Πάλι στην Καθημερινή στις 13.10, αυτή τη φορά ο Τούρκος Υπ. Εξ. γραφεί τα παρακάτω για τις επιχειρήσεις του τουρκικού στρατού: Στόχος μας είναι η από κοινού τρομοκρατική δράση των ΡΚΚ και Ρ.Υ.Δ./Υ.Ρ.Γ, που έχουν στρατολογήσει μαχητές, εκφοβίσει τους αντιφρονούντες, αλλοιώσει δημογραφικά την περιοχή και προχωρήσει σε καταναγκαστικές στρατολογήσεις, σε περιοχές υπό τον έλεγχό τους. Οι Κούρδοι, Άραβες, Χριστιανοί και άλλοι που έχουν υποφέρει υπό τον ζυγό τους θα είναι πολύ καλύτερα όταν απελευθερωθούν. Το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Αραμαίων Χριστιανών έχει διατυπώσει επίμονα την άποψη αυτή. Πριν προβούμε στην επιχείρηση, προχωρήσαμε σε όλες τις ενέργειες προκειμένου να ελαχιστοποιήσουμε τον κίνδυνο των πολιτών και να αποσοβήσουμε μια ανθρωπιστική κρίση. Όλα τα περασμένα χρόνια, η Τουρκία έχει παράσειρ άσυλο σε μεγάλο αριθμό προσφύγων από τη βορειοανατολική Συρία, μεταξύ των οποίων σε Άραβες, Κούρδους και Τουρκμένους. Οι περισσότεροι από αυτούς, συμπεριλαμβανομένων 300.000 Κούρδων, εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους από τρομοκράτες. Τους προσφέραμε ασφάλεια, καταφύγιο και μέσα διαβίωσης στην Τουρκία. Μοιραστήκαμε μαζί τους το ψωμί μας και τα προνόμια των δημόσιων υπηρεσιών μας. Η Τουρκία ξοδεύει τα περισσότερα χρήματα στον κόσμο για ανθρωπιστικούς λόγους και φιλοξενεί και τους περισσότερους πρόσφυγες παγκοσμίως. Στα λόγια του Τούρκου Υπ. Εξ. βλέπουμε μια τελειώς διαφορετική οπτική για την κατάσταση στη Συρία. Η εισβολή δικαιολογείται από την απροθυμία των ΗΠΑ να τηρήσουν τη συμφωνία περί της καταστολής της επιρροής του ΡΚΚ μέσα στις ΥΡΓ και τον Συριακό Δημοκρατικό Στρατό. Για το τουρκικό κράτος δεν υπάρχει «κουρδικό ζήτημα» καθώς οι Κούρδοι είναι ευπρόσδεκτοι στην ισλαμική ούμα. Υπάρχει όμως ένα διαρκές ζήτημα «τρομοκρατίας» και αποσχιστικού αντάρτικου στα σύνορά του που απειλεί να φτιάξει σταθερές δομές σε καιρό ειρήνης.

Ας χρησιμοποιήσουμε όμως κάποιες περισσότερες νηφάλιες πηγές. Ποιος μπορεί άλλωστε να πιστέψει τόσο τον Α. Συρίγο που βλέπει μια εθνοκάθαρση να εξελίσσεται στον αέρα ή έναν Υπ.Εξ. που υποστηρίζει πως το κράτος που υπηρετεί διεξάγει έναν ανθρωπιστικό και δίκαιο πόλεμο; Διαβάζουμε λοιπόν στο Al-Jazeera τα παρακάτω: Εσχάτως οι αρβύλες στο χύμα της διεθνούς συνεργασίας εναντίον του ISIS, οι ΥΡΓ επεξέτειναν τη ζώνη επιρροή τους στην πλειονότητα των Σουνιτικών-Αραβικών περιοχών της Συρίας όπως η Deir Az Zor. Οι πληθυσμοί αυτών των περιοχών δεν θα μπορούσαν ποτέ να δεχτούν να ζουν κάτω από κουρδική διοίκηση, όταν αποχωρήσουν οι στρατιώτες των ΗΠΑ από τη Συρία. Αυτό το εκκρεμές πρόβλημα θα μπορούσε να μετατραπεί σε ευκαιρία. Οι Κούρδοι θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν την de facto εξουσία τους πάνω στις αραβικές περιοχές ως διαπραγματευτικό χαρτί με το καθεστώς Άσαντ και τους Ρώσους συμμάχους του ώστε να διασφαλίσουν την αυτονομία των κουρδικών περιοχών μετά την αποχώρηση των ΗΠΑ από τη Συρία.10. Στους New York Times στις 13.10 σε άρθρο με τίτλο: «The Kurds' Prisons and Detention Camps for ISIS Members, Explained» διαβάζουμε πως: Οι Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις λειτουργούν ένα αρχιπέλαγος δεκάδων κέντρων κράτησης για φυλακισμένους μαχητές του ISIS, σε τέτοιες ad hoc δομές έχουν μετατραπεί από παλιά σχολεία σε πόλεις όπως η Ain Issa και το Kobani ως και μια παλιά Συριακή φυλακή στη Hasaka. Στη φυλακή κρατούνται 11.000 άντρες από τους οποίους οι 9000 είναι ντόπιοι -Σύριοι ή Ιρακινοί- και οι 2000 κατάγονται από 50 διαφορετικές εθνικότητες των οποίων οι κυβερνήσεις αρνούνται να τους δεχτούν πίσω. Αρκετοί από αυτούς είναι Ευρωπαίοι από κράτη όπως το Βέλγιο, η Βρετανία, η Γαλλία και η Γερμανία, οι περισσότεροι όμως κατάγονται από κράτη που ανήκουν στον Μουσουλμανικό κόσμο όπως η Αίγυπτος, η Τυνησία και η Υεμένη. Οι Κούρδοι επίσης λειτουργούν δεκάδες στρατόπεδα για οικογένειες που έχουν εκτοπιστεί κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων στα οποία βρίσκονται δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, αρκετοί από τους οποίους είναι μη-Σύριες σύζυγοι και παιδιά μαχητών του Ισλαμικού κράτους. Σε αυτά συμπεριλαμβάνεται το τεράστιο στρατόπεδο της Al Hol που βρίσκεται 25 μίλια νοτιοανατολικά της Hasaka όπου μένουν σχεδόν 70.000 άνθρωποι σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες όπως επίσης και ένα στρατόπεδο στην Ain Issa. Ενώ γνωρίζουμε από άρθρο στο Reuters στις 8.5 με τίτλο «Anti-Kurdish protests grow in Syria's Deir al-Zor» πως: οι Άραβες κάτοικοι της Deir az Zor στη Συρία βρίσκονται σε διαδηλώσεις διάρκειας τριών εβδομάδων ενάντια στην κουρδική διοίκηση. Οι διαδηλώσεις αυτές αποτελούν το μεγαλύτερο κύμα αντίδρασης σε αυτές τις πλούσιες σε πετρέλαιο περιοχές από τη στιγμή που ο στρατός των ΗΠΑ πήρε την περιοχή από το Ισλαμικό Κράτος πριν από 18 μήνες λένε κάτοικοι, αυτόπτες μάρτυρες.

Από τα παραπάνω πιστεύουμε πως μπορούμε να διαμορφώσουμε μια λίγο πιο καθαρή εικόνα για την τουρκική εισβολή στη Συρία. Κρατάμε τα εξής: α) οι δυνάμεις του ΥΡΓ αποτελούν έναν de facto στρατό κατοχής στην ανατολική Συρία. Εκεί άλλωστε έχουν εγκαταστήσει φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης για άμαχους πληθυσμούς που έχουν στοχοποιηθεί ως μαχητές/τριες του ISIS, β) οι πληθυσμοί που κατοικούσαν/ουν εκεί δεν έχουν καμία διάθεση να παραμείνουν υπό την κουρδική κυριαρχία, γ) οι δυνάμεις του ΥΡΓ δεν θα μπορούσαν χωρίς την αμερικανική βοήθεια -ειδικά όσον αφορά τον βαρύ οπλισμό και την επιμελητέα- να διατηρήσουν τον έλεγχο των περιοχών, δ) οι ΥΡΓ σχεδίαζαν να ανταλλάξουν τον έλεγχο αυτών των πληθυσμών με κάποιο είδος de facto αυτονομίας στις περιοχές από τις οποίες είχαν εκδιώξει τους Άραβες μουσουλμάνους, στ) η τουρκική εισβολή παράλληλα με την κίνηση του συριακού στρατού προς την ανατολική Συρία ακύρωσε στην πράξη την στρατηγική των ΥΡΓ, οι

οποίοι θα συνεχίσουν απλά να συντηρούν το λαθρεμπόριο πετρελαίου από τις πηγές της Deir Er Zor και μαζί με αυτό θα συνεχίσουν να αποτελούν τον γροxy στρατό για τις ΗΠΑ και το Ισραήλ στην περιοχή περιμένοντας κάποιου είδους νέα ευκαιρία.

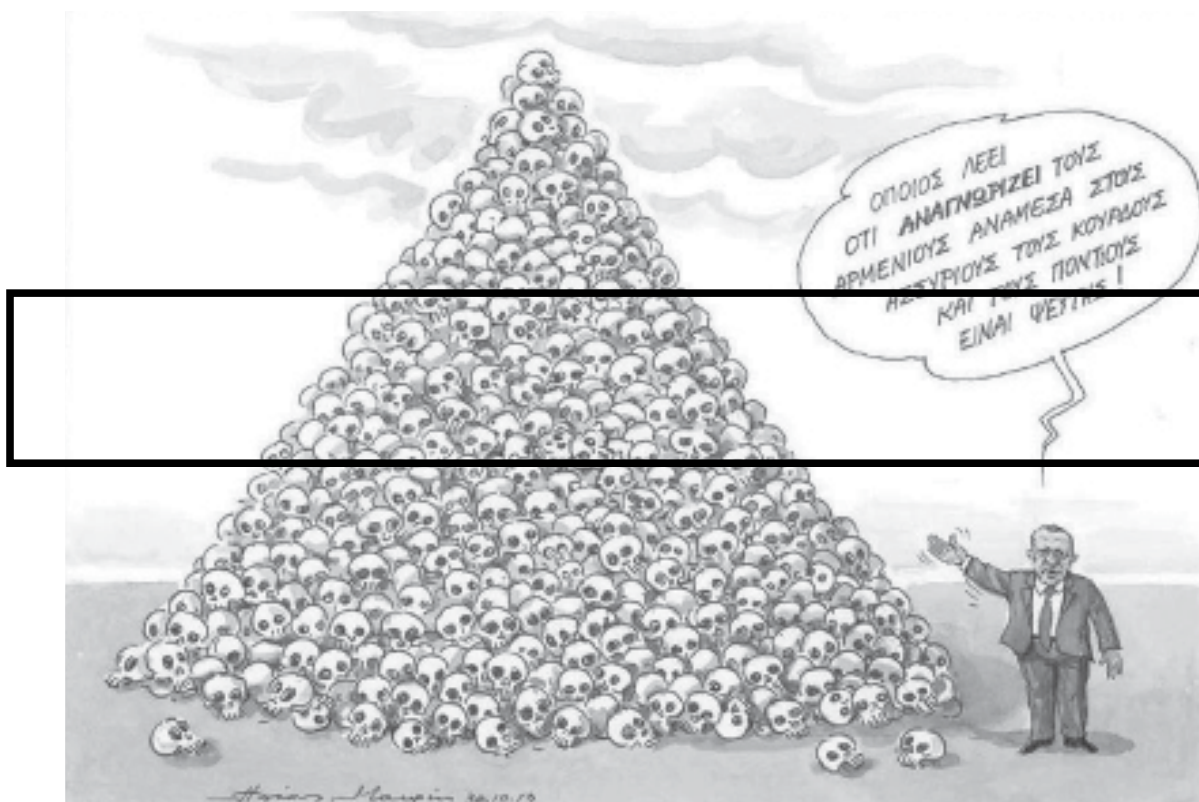
Ούτε ανθρωπιστικός πόλεμος ούτε εθνοκάθαρση. Η τουρκική εισβολή αποτελεί μια διαδικασία αποτροπής των σχεδίων των ΥΡΓ στην περιοχή της Συρίας αλλά και μια εγγύηση προς τους μουσουλμάνους/ες Άραβες/ες της ανατολικής Συρίας πως η κουρδική κατοχή θα λήξει και στη θέση της θα υπάρξει μια νέα συνθήκη εντός του συριακού κράτους υπό τη σκιά όμως της τουρκικής προβολής ισχύος. Το τουρκικό κράτος δεν ενδιαφέρεται να αποκτήσει περιοχές, ένας πόλεμος κατάκτησης θα ήταν εξαιρετικά ασύμφορος. Αυτό που διαπραγματεύεται -και αν και μόλις το αναφέραμε χρειάζεται περισσότερη έμφαση- είναι η «προβολή ισχύος» του: η ικανότητά του να αποτελεί πολιτικό εγγυητή για το μέλλον των σουνιτών/ων αράβων/ων της χερσονήσου την ίδια στιγμή που είναι σύμμαχος με σιιτικά κράτη όπως το Ιράν. Άλλωστε κάπως πρέπει να κλείσουν τα τόσα στρατόπεδα συγκέντρωσης και να αποκατασταθεί έστω και συγκυριακά η ζωή των πληθυσμών της ανατολικής Συρίας. Τι σημαίνει αποκατάσταση της ζωής όμως; Τίποτα καλύτερο από τη δημιουργία ενός προλεταριάτου διαθέσιμου να εργαστεί στα μεγάλα έργα της τουρκικής υπαίθρου και σε πολλά άλλα που σίγουρα δεν ξέρουμε.

Δεν έχουμε κάνει κάποια τρελή πρόβλεψη μέχρι στιγμής και ούτε πρόκειται να κάνουμε στο άμεσο μέλλον. Προσπαθήσαμε και φτάσαμε σε κάποια απλά συμπεράσματα που προκύπτουν από προσεκτική παρατήρηση όσων γράφονται για τον πόλεμο, διατηρώντας μια πρωταρχική δυσπιστία για όσα λένε και γράφουν οι εκπρόσωποι των κρατών. Και όχι μόνο αυτό, όσο και να διαβάσαμε δεν μπορέσαμε σε κανένα σημείο να βρούμε καλούς λόγους για να πιστέψουμε τις όποιες παραστρατιωτικές ομάδες, τους όποιους ένοπλους μαχητές της ελευθερίας, τους φύλακες των στρατοπέδων συγκέντρωσης και τους δολοφόνους των αμάχων, αυτών των αμάχων που έχουν βαφτιστεί στρατιώτες του ISIS. Μελετάμε τον πόλεμο στη Συρία και το τουρκικό κράτος μέσα σε αυτόν από θέση αντιδιαμετρικά αντίθετη από αυτή του επίδοξου διαχειριστή της περιοχής, από κάποιου/ας που διατίθεται να συμμαχήσει με κράτη για να πετύχει ανώτερους σκοπούς ή από τη θέση κάποιου/ας που προσπαθεί να εκβιάσει τα στοιχεία για να τα θέσει στην υπηρεσία μιας μεγάλης αφήγησης. Δεν έχουμε ακριβώς ιδεολογική διαφωνία με όλους/ες τους/τις παραπάνω, γιατί έχουμε κάτι σπουδαιότερο- διαφορά ταξικής θέσης, κι αυτή τη διαφορά είναι που προσπαθούμε να αξιοποιήσουμε.

Πότε θα απαλλαγούμε από το δίκτυο 21;

ΟΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΠΩΣ ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ/ΕΣ. Κοιτώντας ψυχρά και αποστασιοποιημένα μπορούμε να καταλάβουμε γιατί το μαρξιστικό - λενινιστικό αντάρτικο των Κούρδων τύχανε τη συμπάθεια της ελληνικής αριστεράς. Λίγο το ιστορικό παρελθόν των κινημάτων του λεγόμενου τρίτου κόσμου, λίγο η ένοπλη πάλη, λίγο τα εθνικά δίκαια που είχε να υπερασπιστεί η ελληνική αριστερά, διαμόρφωσαν μια κατάσταση εντός της οποίας το κουρδικό αντάρτικο μπορούσε να τεθεί στην πρώτη γραμμή της πολιτικής αλληλεγγύης. Και τότε -και τώρα- τα προβλήματα ήταν μπροστά στα μάτια όσων ήθελαν να τα δουν. Εντάξει όμως ας ισχυριστούμε ότι δεν υπήρχε η πολιτική πείρα. Το 2019 μετά από μια δεκαετία διάρκειας του πολέμου στη Συρία, μετά από την προφανή συνεργασία των Κούρδων του ΥΡΓ με τον αμερικανικό στρατό και την de facto μετατροπή του στα «αρβύλες στο χύμα» για την στρατιωτική εμπλοκή της Δύσης στη Μέση Ανατολή, μετά από τον έλεγχο και τη συντήρηση τώων στρατοπέδων συγκέντρωσης, μετά το συστηματικό εμπόριο πετρελαίου υπό την αμερικανική εποπτεία, μετά από τη λειτουργία τους ως ένας πραγματικός στρατός κατοχής για τους αραβικούς πληθυσμούς της Συρίας- μετά από όλα αυτά πως είναι δυνατόν να επικρατούν και να στέκονται ως επιχείρημα οι οικολογικές ανησυχίες του επί χρόνια φυλακισμένου και απομονωμένου Α. Οτσαλάν; Μετά το «Je suis Charlie» και άλλες τόσες δυτικές φιλερηνικές εκστρατείες που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από την συναίνεση των πολιτών στα κράτη τους που συνεχίζουν τον πόλεμο, πως είναι δυνατόν να πείθουν οι δυτικές καμπάνιες αλληλεγγύης; Μέχρι πότε οι σφαγές των αμάχων θα παρουσιάζονται ως αντιφασιστικές νίκες, όπως π.χ. η καταστροφή της Ράκα; Και μέχρι πότε η αναζήτηση κρατικής πατρωνίας θα αφήνεται εκτός των εξηγήσεων ως κάποιου είδους αναγκαίο κακό;

Όπως καταλαβαίνετε οι ερωτήσεις μας έχουν ενός είδους υπαρξιακή υφή. Διερωτώμαστε πως μπορούμε να συζητήσουμε και να κάνουμε περισσότερα αν μένουμε προσκολλημένοι/ες στα 90's, τις ηρωικές αφηγήσεις και τα αντι-ιμπεριαλιστικά τους ήθη. Πώς να πάμε παρακάτω όμως όταν όλοι οι χρυσοί πρωταγωνιστές παραμένουν εδώ δίνοντας περισσότερο ή λιγότερο της γραμμή τους. Από που να ξεκινήσουμε και πως να μην αδικήσουμε κάποιον/α. Ο αγαπημένος Φαήλος Κρανιδιώτης επιμελής σπηλιότοπος ως συνήθως εμφανίζεται στο Kontra channel (9.10.2019, Τι μου είπε η Κούρδισσα στρατηγός Dilan) λέγοντας εμμέσως πλην σαφώς πως δεν πρέπει να κοιτάμε την τουρκική εισβολή και τις πρόσκαιρες επιτυχίες της γιατί οι Κούρδοι έχουν ως στόχο τη διάλυση του τουρκικού κράτους και αυτό αναμένεται να γίνει. Στο ίδιο κλίμα και ο Σ. Καλεντερίδης που με δημοσιεύσεις στο blog του μας ενημερώνει για τις 7 απώλειες του τουρκικού κράτους στη Συρία. Δίνοντας έμφαση στην αναγνώριση της γενοκτονίας των Αρμενίων από τις ΗΠΑ. Την ίδια στιγμή χαιρετίζει αλληλέγγυα προς την απόφαση των Κούρδων της Συρίας να μποϊκοτάρουν τουρκικά προϊόντα.¹¹ Στην ίδια γραμμή, πιο εκλεπτυσμένα αλλά εξίσου αίολα είναι όσα υποστηρίζει και ο Α.Συρίγος, στην Καθημερινή της 21.10.2019 σε άρθρο του με τίτλο «Το αμερικανικό "οϊκάδε" άλλαξε τη Συρία»: Τι σημαίνουν όλα αυτά για εμάς; Ένας Ερντογάν με τσαλακωμένη την υπεροψία του πως θα αντιδράσει στην Ανατολική Μεσόγειο; Αναρωτιούνται πολλοί. Η πραγματικότητα είναι ότι η επίθεση στη Συρία και οι γεωτρήσεις στην Ανατολική Μεσόγειο προχωρούσαν παράλληλα. Η Τουρκία έχει επενδύσει πάνω από 1 δισ. δολάρια για να σταματήσει το ενεργειακό πρόγραμμα της Κύπρου και να δώσει υπόσταση στις

παράνομες διεκδικήσεις του επί της κυπριακής ΑΟΖ και της ελληνικής υφαλοκρηπίδας. Ο σχεδιασμός θα προχωρήσει. Το καλό είναι ότι ο Ερντογάν έχει αρχίσει και ενοχλεί διεθνώς όλο και περισσότερο. Ελλάδα και Κύπρος μπορούν να το εκμεταλλευθούν. Ο Συρίγος φυσικά δεν υποστηρίζει όσα φαιδρά γράφουν οι δύο συνομιλητές του, μαζί με μια σειρά από αρθρογράφους της Καθημερινής¹² βλέπουν πως οι ΗΠΑ τείνουν να υποβαθμίσουν το κύρος του Ερντογάν ως βασικού συνομιλητή τους καθώς αρνούνται να τον ενημερώσουν για ενέργειές τους όπως π.χ. τη δολοφονία του Αλ- Μπαγκνάντι που έγινε κοντά στα σύνορα Τουρκίας-Συρίας. Η πολιτική υποβάθμιση του Ερντογάν θα τον στρέψει με μανία προς την Κύπρο εκτιμά ο Συρίγος όπως πάντα. Χάνει το κύρος της η Τουρκία στην ανατολική Συρία, αλληλεγγύη στους Κούρδους λοιπόν και πάει λέγοντας.

Ας δούμε όμως τι γίνεται και στην άλλη πλευρά του εθνικού πολιτικού φάσματος. Διαβάζουμε στην Αυγή στις 10.10.2019 σε άρθρο με τίτλο «Αλληλεγγύη στον Κουρδικό λαό»: Ο κουρδικός λαός αγωνίζεται με υπερηφάνεια για την ανεξαρτησία του εδώ και 100 χρόνια. Στον πρόσφατο πόλεμο πολέμησε με πείσμα τις δυνάμεις του ISIS, οι μαχητριες των κουρδικών πολιτοφυλακών έγιναν παγκόσμιο σύμβολο της γυναικείας χειραφέτησης απέναντι στον φονταμενταλιστικό σκοταδισμό. Τώρα οι Κούρδοι, βασιζόμενοι μόνο στις δικές τους δυνάμεις και χωρίς καμία διεθνή στήριξη, καλούνται να πολεμήσουν για μια ακόμα φορά απέναντι σε κατά πολύ ισχυρότερες δυνάμεις. Ο αγώνας τους πρέπει να έχει τη συμπαράσταση και την αλληλεγγύη όλων μας. Αντίστοιχα στον 902 μπορούμε να παρακολουθήσουμε σε βίντεο την ομιλία του Ευρωβουλευτή του ΚΚΕ Κώστα Παπαδάκη, 23.10.2019: Είναι υποκριτικές οι αποκαλούμενες «κυρώσεις» της ΕΕ τόσο για την εισβολή στη Συρία όσο και για τις παραβιάσεις σε Αιγαίο και κυπριακή ΑΟΖ, ενώ οι οικονομικές, εμπορικές και άλλες σχέσεις ισχυρών κρατών-μελών της ΕΕ με την Τουρκία αναβαθμίζονται και ενισχύονται. ΕΕ ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, οι ιμπεριαλιστές συνολικότερα δεν «πιάνονται φίλοι», όπως ισχυρίζονται η κυβέρνηση της ΝΔ κι ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα. Οι συμμαχίες τους είναι σε βάρος των λαών. Αλληλεγγύη στον κουρδικό πληθυσμό και συνολικά στον συριακό λαό. Να τερματιστεί η επίθεση των τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων. Οι εξελίξεις στη Συρία είναι υπόθεση του λαού της. Ενώ φυσικά η Ανταρσία κάλεσε διαδήλωση προς την τουρκική πρεσβεία: Καλούμε την εργατική τάξη και τη νεολαία να δώσουν μαζικό παρών στην διαδήλωση αλληλεγγύης στον κουρδικό λαό, ενάντια στην εισβολή της Τουρκίας στη Συρία, το Σάββατο 12 Οκτώβρη στις 5:30 το απόγευμα στα Προπύλαια και πορεία στην τούρκικη πρεσβεία.

Νομίζουμε πως δεν χρειάζεται να σταχυολογήσουμε κι άλλες πολιτικές τοποθετήσεις για να οδηγηθούμε στο συμπέρασμα πως με διαφορετικές αιτιάσεις σύσσωμη η ελληνική κοινωνία των πολιτών τα κόμματα και οι θεσμοί της βρίσκονται να στηρίζουν τους Κούρδους. Δεν μπήκαμε όμως σε χρονομηχανή. Η ντόπια κρατική και κινηματική φιλο-κουρδική γραμμή αποδεικνύεται ανθεκτική μέσα στο χρόνο παρά τις διαρκείς μεταμορφώσεις της κι αυτό γιατί ήταν και είναι μια σκληρά εθνική γραμμή, τόσο μιλιταριστική όσο και εύπεπτη για να μπορέσει να αποτελέσει μαζική ιδεολογία.

Κι αυτοί οι άνθρωποι πια και το σπρώχνουν -σαν ιδεολογία- και το πίνουν -σαν στρατηγική-; Στ' αλήθεια αυτό το ερώτημα δεν το έχουμε απαντήσει και ίσως να τα πάμε καλύτερα σε επόμενες απόπειρές μας. Δεν ξέρουμε λοιπόν αν στ' αλήθεια ο Α.Συρίγος εκτιμά πως επίκειται θερμό επεισόδιο γύρω από νησί της Αφροδίτης ή αν απλά το λέει για να μένουν ψηλά τα μεροκάματα στις ελληνικές ειδικές δυνάμεις και να ξαναγίνει βουλευτής την επόμενη τετραετία. Ξέρουμε σίγουρα ότι οι κύριοι Φαήλος και Σάββας ανήκουν σε εκείνη την ψεκασμένη γενιά πατριωτών που φιλοδοξεί στην εγκαθίδρυση μιας νέας ελληνικής αυτοκρατορίας, όποτε σίγουρα πιστεύουν όσα λένε και δεν θέλουμε στ' αλήθεια να γίνουμε μάρτυρες των κρυφών πόθων τους. Ξέρουμε επίσης πως το ελληνικό κράτος στ' αλήθεια προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τη στενότητα του Αιγαίου πελάγους και της Ανατολικής μεσογείου ώστε να στριμώξει τον τεράστιο χερσαίο όγκο της Τουρκίας και πως οι τριμερείς συμφωνίες που έχει πετύχει στην περιοχή αποσκοπούν στη μετατροπή της ανατολικής μεσογείου σε ελληνική - κυπριακή - αιγυπτιακή - ισραηλινή κλειστή θάλασσα με ότι οφέλη αυτό μπορεί να έχει για τους έλληνες μικρούς και μεγάλους εφοπλιστές. Ξέρουμε επίσης πως οι τρεις αγαπημένοι μας διανοούμενοι (;

υπήρξαν μέλη του δικτύου '21 και πως δεν έπαψαν ποτέ να διαπνέονται από τις πολιτικές αρχές του. Το δίκτυο '21 βρισκόταν επίσης στο κέντρο του κράτους των κομμάτων τη δεκαετία του '90 οπότε προφανώς έχει αφήσει ισχυρά αποτυπώματα στον τρόπο που αυτό το κράτος βλέπει τον εαυτό του κλπ. Οπότε τέλος πάντων είναι λογικό οι κύριοι και το κράτος τους να λένε αυτά που λένε και να κάνουν αυτά που κάνουν.

Ήρθε η ώρα όμως να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε το γιατί η ελληνική αριστερά και ο α/α χώρος αδυνατεί να απαγκιστρωθεί από τον άκριτο φιλοκουρδισμό του ακόμα και τώρα που όσα γράψαμε παραπάνω ισχύουν και κανείς/καμία δεν μπορεί να τα αμφισβητήσει (σαν γεγονότα· η αμφισβήτηση των ερμηνειών μας είναι περισσότερο από ευπρόσδεκτη). Θα μπορούσαμε να γίνουμε αρκετά σύντομοι/ες και να διακόψουμε αυτή την παράγραφο με τον αφορισμό πως η ελληνική αριστερά διαπαιδαγωγήθηκε σε σχέση με τα «εθνικά θέματα» από το «δίκτυο '21» και δεν θα είχαμε και τελείως άδικο. Αν σκεφτεί κανείς/καμία πως ο Αλέκος Αλαβάνος υπήρξε μέλος ή τουλάχιστον φίλος του δικτύου '21, πως κάπου στο τέλος των 90'ς το ΚΚΕ αφότου είχε κουραστεί να εναγκαλιζόταν με τους σφαγείς των βαλκανίων έκανε εισοδισμό στον «πατριωτικό χώρο» και έκτοτε κοσμήει το κομμουνιστικό στρατόπεδο η Λιάνα Κανέλλη και πως η εξωτερική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ οργανώθηκε από το πασοκικό ΠΡΑΤΤΩ του Κοτζιά και από έναν τύπο όπως ο Π.Καμμένος στη σχέση του οποίου με την περήφανη εξωτερική πολιτική των 90'ς έχουμε αναφερθεί εκτενώς.¹³ Παρόλα αυτά υπάρχει κάτι περισσότερο, ήδη από τα 90'ς που έκανε αυτό που μας φαίνεται τώρα και ήταν και τότε πολιτικά αδιανόητο το έκανε πολιτικά ηθικό και νόμιμο όχι μόνο για τους βουτηγμένους στην κρατική ιδεολογία διανοούμενους αλλά και γι' αυτό που θα αποκαλούσαμε «κοινωνική αριστερά».

Μπορούμε να εντοπίσουμε τρεις αιτίες για αρχή: την ταξική σύνθεση της αριστεράς, τον μετασοβιετικό αντι-αμερικανισμό της που επιβίωνε και επιβιώνει ως έντονη νοσταλγία - συλλογική ψύχωση αν ήμασταν πιο ακριβείς, το δυτικό προφίλ ως καθρέφτης. Είναι γνωστό πως η ελληνική αριστερά συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ σε όλη τη δεκαετία του 90' αλλά και πιο πριν είχε πολύ μικρή σχέση ακόμα και με αυτό που θα ονομάζαμε επίσημο εργατικό κίνημα. Θα μπορούσαμε να πούμε πως σε μεγάλο βαθμό απαρτιζόταν από μικρά ή μεγαλύτερα κόμματα με ερείσματα στην καλλιεργημένη μεσαία τάξη και ειδικά στους απόφοιτους/ες των πολυτεχνικών σχολών. Το γεγονός αυτό δεν μαρτυρά απλά την ταξική καταγωγή των μελών της αλλά και την εκπαίδευσή τους σε μια περισσότερο ή λιγότερο διαχειριστική ματιά πάνω στα ζητήματα του κράτους και της εργασίας. Η ανοικοδόμηση ήταν σίγουρα σημαντικότερη από την απονεκρωση, η οργάνωση της εργασίας σημαντικότερη από την άρνηση της και πάει λέγοντας. Δεν θα μπορούσαν λοιπόν να μην έχουν μια αντίστοιχη κουλτούρα και απέναντι στα εθνικά θέματα. Δίπλα λοιπόν στην υπεράσπιση του έθνους (και) ως ατομική ιδιοκτησία, που αυθόρμητα διαπερνά τη μεσαία τάξη, εμφανίζεται και μια διαχειριστική κουλτούρα που περιγράφει με θετικά χρώματα κράτη ή κοινωνικούς σχηματισμούς που οικοδομούν (ανεξάρτητα του τι οικοδομούν) παρά κοινότητες που αρνούνται. Το κράτος πρόνοιας της Γιουγκοσλαβίας υπήρξε πολύ σημαντικότερο από τους/τις υπόπτους/ες αρνιτές/τριες του, έτσι δεν είναι; Το ίδιο ισχύει φυσικά και για τους Κούρδους, αυτούς που χτίζουν τις οικο-κοινότητες. Προφανώς και πρέπει να υποστηριχτούν έναντι κάποιων άγνωστων αράβων μαχών. Για την ελληνική αριστερά και τους μηχανικούς της, η επανάσταση ήταν πολύ περισσότερο μια διαδικασία κυριολεκτικής και μεταφορικής ανοικοδόμησης παρά μια διαδικασία άρνησης. Πώς να μην αναζητούν τέτοιους καθρεφτισμούς και στις διεθνείς τους σχέσεις; Που να χωρέσει μέσα σε αυτό το περιβάλλον η προλεταριακή εμπειρία, που σε περιόδους πολέμου μετατρέπεται σε εμπειρία φυγής και μη-στράτευσης;

Η δεκαετία του '80 υπήρξε ιδιαίτερα έντονη για την αριστερά σε όλο τον πλανήτη η οποία έμενε με πιο ισχυρό το μολυβένιο σκέλος των κινημάτων της δεκαετίας του '70. Η στρατιωτικοποίηση των κινημάτων ερχόταν παράλληλα με την απώλεια της πολιτικής κοινωνικότητας και με την ενεργοποίηση των πλέον σκληρών διεθνών μηχανισμών αντι-εξέγερσης, των δικτύων stay-behind. Η ελληνική αριστερά υπήρξε ιδιαίτερα ευαίσθητη στην υπεράσπιση ενόπλων αγωνιστών από τη δυτική Ευρώπη και την Ιταλία, με πλέον γνωστό το κίνημα για την μη-έκδοση του Ραλφ Πόλε, αγωνιστή της RAF. Την ίδια στιγμή

Έχει κάνει δουλειά το δίκτυο 21!
Άντε σε λίγα χρόνια η ιστορία του κουρδικού λαού να μπει και στα σχολικά βιβλία...

όμως το ελληνικό κράτος εξαιτίας της φιλοαραβικής του προσέγγισης¹⁴ υπήρξε ένας προνομιακός κόμβος για την μεταφορά όπλων από τις ένοπλες οργανώσεις των Παλαιστίνιων και των Λιβανέζων προς την Δύση και τους/τις εκεί συντρόφους/σες τους. Απέναντι σε όλο αυτό το πολύ πραγματικό δίκτυο που εξωραϊζόταν ως κάποιου είδους ένοπλη διεθνής, ικανή να ανατρέψει την τάξη του κόσμου, εμφανιζόταν ως μόνος κοινός εκθρόνος το NATO και οι Αμερικάνοι. Έτσι λοιπόν καλλιεργήθηκε σε όλο το φάσμα από την αριστερά ως τον αναδυόμενο α/α χώρο το δίπολο: από τη μια τα όπλα και από την άλλη οι Αμερικάνοι. Όποτε εμφανίζονται οι Αμερικάνοι φωνάζουμε «τρια ζήτω» για τα όπλα που τους σημαδεύουν ή όποτε εμφανίζονται όπλα που σημαδεύουν, κάπου απέναντι θα βρίσκονται και οι αμερικάνοι. Αυτό που στα 80' υπήρξε σαν πραγματική ερμηνεία της κοινωνικής κίνησης πλέον επιβιώνει ως ιδεολογία τόσο διαχωρισμένη από την πραγματική ζωή που την κατατρέπει ως ψύχωση, ως φάντασμα.

Τρίτη και τελευταία παράμετρος, είναι η δυτική συγκρότηση των κινημάτων ως προϋπόθεση της αλληλεγγύης μας και σε αυτό δεν μπορούμε να πούμε, οι Κούρδοι πήραν άριστα: κάτι οι αντιφασίστες αλληλέγγυοι από τη δυτική Ευρώπη που πολέμησαν τον φασισμό που έρχεται από την ανατολή, κάτι οι κούρδισσες αντάρτισσες και ο ενεργός τους ρόλος στην αντίσταση, κάτι οι νέες αναγνωστικές συνθήκες του Ocalan που τον έφτασαν μέχρι την οικο-αναρχία, όλο και κάτι θα αρέσει στη δυτική αριστερά. Είναι ένα παιχνίδι με την δυτική αλαζονεία και την βαθιά πεποίθηση για την πολιτισμική ανωτερότητα του δυτικού πολιτισμού που κάνει την ευρωπαϊκή και την αμερικάνικη αριστερά να αναγνωρίζει προοδευτισμό, αν όχι και επαναστατικό φορτίο, σε ό,τι δείχνει να συντάσσεται με τις αρχές του Λόγου. Αν κιόλας γνωρίζει κανείς τα βασικά του μαρξισμού και λίγο από identity politics ακόμα καλύτερα. Αυτός είναι ο επαναστάτης μέσα σε μια θάλασσα από απολίτιστους. Είναι πολύ κυνικά γραμμένο. Θεωρούμε όμως πως αγγίζει σε μεγάλο βαθμό την αγωνία του πολιτικοποιημένου/ης στη δύση να βρει ένα πρόσωπο να ταυτιστεί, το οποίο την ίδια στιγμή που δίνεται στον υπέρτατο αγώνα του μοιάζει κιόλας. Είναι λοιπόν οι Κούρδοι ένοπλοι; Είναι. Κατασκευάζουν μια άλλη κοινωνία; Την κατασκευάζουν ή έτσι λένε ότι κάνουν. Είναι δυτικοί; Σίγουρα είναι ή σίγουρα μοιάζουν. Ενστικτωδώς λοιπόν τους αναγνωρίζουμε και αν υπάρχει και λίγη κρατική/μιντιακή υποστήριξη ή ανοχή έχουμε και κίνημα με κάποιο λαϊκό έρεισμα. Κάπως έτσι θεωρούμε πως οργανώνεται η επιθυμία για αλληλεγγύη στους/στις Κούρδους/σες, η θεωρία έπεται.

Άντε όμως έτσι να ξεφύγεις από το «δίκτυο 21» και να θέσεις τα κατάλληλα ερωτήματα. Γιατί το «δίκτυο 21» πίσω στα 90' κατασκεύασε σε ένα περιβάλλον διακομματικής συναίνεσης τις μακρές γραμμές εντός των οποίων είναι δυνατό να αξιοποιηθούν οι εφήμερες δικές μας ταυτίσεις. Η άμεση εμπειρία, η ενστικτώδης αλληλεγγύη είναι μια μακρά ιστορική κατασκευή που διαθλάται από τον ψυχισμό στη θεωρητική συγκρότηση και δημιουργεί πολιτικά γεγονότα. Και ποια είναι αυτά; Συγκεντρώσεις έξω από την τουρκική πρεσβεία και από το τουρκικό προξενείο στην Θεσ/νίκη, διαδηλώσεις που καταδικάζουν τον ολοκληρωτισμό του τουρκικού κράτους και δίνουν δίκιο στα όπλα των κούρδων/σων ανταρτών, συγκεντρώσεις έξω από εταιρίες τουρκικών συμφερόντων κλπ. Η ταύτιση με το κουρδικό αντάρτικο γεννά πολιτικές εκδηλώσεις φτηνού αντιτουρκισμού πάνω ακριβώς στις γραμμές που το ελληνικό κράτος έχει προσεκτικά συντάξει προκειμένου να έχει την ιδεολογική νομιμοποίηση να συνεχίζει τον πόλεμο φθοράς και απειλών που διεξάγει στην Ανατολική Μεσόγειο.

Σήμα κινδύνου!

ΟΣΟΙ ΣΥΝΗΘΙΖΟΥΝ ΝΑ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΚΙΝΔΥΝΟ συνήθως εμπίπτουν στο παράδοξο του σταματημένου ρολογιού: αν και γενικά λειτουργούν λάθος, δύο φορές την ημέρα λένε την ώρα σωστά. Δεν είμαστε από αυτούς/ες. Άλλωστε τι έχει να προσφέρει λίγος ακόμα πανικός στα γενικά πανικόβλητα και διαρκώς αγχωμένα, μπρος στις αδιόρατες απειλές της ζωής, υποκείμενα του 21ου αιώνα; Εμείς εκπέμπουμε, με τη σειρά μας, σήμα για ένα κίνδυνο αρκετά βαθύτερο, ένα κίνδυνο που δεν μας πανικοβάλλει γιατί

πολύ απλά γλιστρά μέσα στα αδιόρατα νήματα της καθημερινότητας. Έχουμε αρχίσει να συνειδητοποιούμε λοιπόν πως βρισκόμαστε πολύ πριν αρχίζει να αποκτά νόημα η συζήτηση για την πορεία του ιμπεριαλισμού στον 21ο αιώνα. Βρισκόμαστε στο σημείο που πρέπει να ξεκινήσουμε να συζητάμε νέους όρους ταύτισης με την κοινωνική κίνηση και με τον πόλεμο ως βασικό κομμάτι της. Μπορούμε να ανεχόμαστε την ύπαρξη σύγχρονων στρατοπέδων συγκέντρωσης δημιουργημένων σε απόλυτες συνθήκες «έκτακτης ανάγκης»; Μπορούμε να ανεχόμαστε τις μαζικές δολοφονίες και την απανθρωποποίηση των άμαχων πληθυσμών της Ανατολικής Συρίας; Μπορούμε να αξιώνουμε την ύπαρξη αντιπολεμικού κινήματος το οποίο δεν έχει κόψει κάθε πιθανό δεσμό με τα ειδικά συμφέροντα του κράτους εντός του οποίου αναδύεται;

Και εδώ επιστρέφουμε σε αυτή την δύσκολη υποκειμενική παράμετρο την οποία σταθμίζουν οι Μαρξ - Ένγκελς όταν συζητάνε για τον πόλεμο της εποχής τους. Πως μπορούμε να επιτρέψουμε σε ένα αντιπολεμικό κίνημα να εμπλέκεται με την κουλτούρα των αντιπάλων του -των κρατών που οργανώνουν τον πόλεμο- την ίδια στιγμή που αγνοεί την βαριά πολιτική εμπειρία των συμμάχων του: των αράβων/σων προλετάρων που διώκονται, φεύγουν ή φυλακίζονται. Πως μπορούμε να επιτρέψουμε σε ένα αντιπολεμικό κίνημα να συντηρεί τα φαντάσματα και τις ιδεολογίες του παρελθόντος χωρίς να αντιλαμβάνεται πως το είδος των συγκρούσεων που εξελίσσονται επιτρέπουν να αναδυθούν οι μορφές εκμετάλλευσης της εργασίας και τα βιοπολιτικά παραδείγματα του 21ου αιώνα;

Εκπέμπουμε λοιπόν ένα σήμα κινδύνου που βρίσκεται στη βάση των ταυτίσεων και δεσμευόμαστε πως από την ταπεινή θέση ενός περιοδικού εντύπου θα κινηθούμε αντίθετα. Θα κινηθούμε προς την επινόηση νέων ταυτίσεων, τέτοιων που θα μας φέρνουν πιο κοντά στην καρδιά των πολέμων, στη Συρία, στην Τουρκία, στην Ανατολική Μεσόγειο, στην καθημερινή μας εμπειρία.

1. Καρλ Μαρξ, Φριτριχ Ένγκελς - Η Ελλάδα, η Τουρκία και το ανατολικό ζήτημα, μφ: Παναγιώτης Κονδύλης, Γνώση, Αθήνα, 1985.
2. ο.π. Σελ. 17.
3. ό.π. Σελ. 70-71
4. Περισσότερα για το ζήτημα της μετακρατικής πολιτικής του ελληνικού κράτους θα βρείτε στο ZeroYears #4 Περί της γεωπολιτικής του ελληνικού κράτους
5. Ένα εγχείρημα πολύ πιο ταπεινό απ' όσα φαντάζονται όσοι βρίσκονται προσκολλημένοι στην ακαδημαϊκή παραγωγή της γνώσης: πολιτική δράση, διάβασμα, συζήτηση και πολιτική δράση σε μια εποχή που τίποτα από αυτά δεν είναι της μόδας.
6. Αχμέτ Νταβούτογλου, Το στρατηγικό βάθος, η διεθνής θέση της Τουρκίας, εκδ. Ποιότητα, σελ.214
7. Zero Years 8, 1556 km με τα πόδια, εκτενείς σημειώσεις για το Τουρκικό Κράτος.
8. Π.Κονδύλης, Η Πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο, Θεμέλιο, σελ. 155-156.
9. Α.Συρίγος, «Βλέπω θερμό επεισόδιο ανάμεσα σε Γαλλία και Τουρκία», NewPost, 8.10.2019. Ο Συρίγος είναι απόλυτα ακριβής γι' αυτό και ένα μήνα μετά η γαλλική εταιρία, αυτή η εταιρία για χάρη της οποίας το γαλλικό κράτος θα ερχόταν σε σύγκρουση με το τουρκικό ανακοινώνει πως δεν θα κάνει έρευνες στο αμφιλεγόμενο θαλάσσιο οικόπεδο. Κυπριακή ΑΟΖ: Βήμα πίσω από ENI - TOTAL λόγω Τουρκίας, new24/7, 4.11.2019
10. Al- Jazeera, US could have prevented Turkey's military action on Syria, 12.10.2019
11. Αναφερόμαστε στα άρθρα: Επιτέλους! Οι Κούρδοι του Ιράκ μποϊκοτάρουν τουρκικά προϊόντα [1.11.2019] και Επιτέλους! Οι Κούρδοι του Ιράκ μποϊκοτάρουν τουρκικά προϊόντα [2.11.2019]. Το δεύτερο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Δημοκρατία και στο Pontos news.
12. βλ. Μάκης Μυλωνάς, Η Τουρκία και η αμείλικτη γεωγραφία της επιχείρησης κατά του αλ-Μπαγκνάντι, 30.10.2019
13. ZeroYears #12, Έργα και ημέρες του Παναγιώτη Καμμένου στη δεκαετία του 90'
14. Zero Years #7, Από τη φιλο-Αραβική στη Φιλο-Ισραηλινή προσέγγιση.